

landske Papirer, men deri vil den Omsætning, som bliver bekendt, ikke blive stor her; thi de ville kun blive indforskrevne af dem, som ville bruge og have dem, og da der ingen Kurs noteres paa dem hos os, ville de i Dvrigt kun omsættes vanskeligt her. Afgiften deraf vil derfor efter min Overbevisning ikke faae stor Betydning. Derimod vil Afgiften kunne blive til Hindrer for mange Omsætninger, som maaske ellers kunde bringe Landet Fordel paa anden Maade. Skjøndt jeg ikke vil sige, at det er noget Almindeligt, kan man saaledes dog i alt Fald tænke sig, at en Kjøbmand, som vil have en Reserve liggende, men der ikke vil have den liggende i vore Papirer, vil fordele den paa forskellige Papirer, saa at han har en Del af den bestaaende i fremmede Obligationer. — Og, skjøndt han naturligvis kan lade dem blive liggende i Udlandet, ville dog de Fleste helst have deres Papirer hjemme. Hans Hensigt er imidlertid, saasnart Kursen stiger, og der er Noget at tjene paa dem, at realisere dem og sende dem til Udlandet igjen. Men herfor vil nu Afgiften let blive til Hindrer. Han skal nemlig altsaa være nødsaget til at betale $\frac{2}{3}$ pCt. i Afgift til Staten for at have dem liggende her hjemme. Man vil nu vel sige, at naar det er hans Mening igjen at ville sende dem til Udlandet, saa kan han undlade at betale Afgiften; men det er ikke rigtigt; thi, hvis han imidlertid afgaar ved Døden, og Papirerne findes i hans Bo, saa falder dette en uhyre Mulkt, naar Bestemmelsen om Stempelpligten ikke er jagttagen.

Jeg anser altsaa Lovforslaget for uheldigt og vil for mit Bedkommende stemme imod det. Men da jeg ikke er saa sangvinfl som den ærede sidste Daler og ikke tror, at Lovforslaget vil blive forkastet, men tværtimod tror, at det vil blive vedtaget, saa skal jeg endnu tillade mig en lille Bemærkning ved en af dets Paragrafer, nemlig § 4, som jeg tror, at det i alt Fald vil være heldigst at forandre. Det hedder i § 4: „Med Hensyn til Ansættelsen af de her omhandlede Effekters Værdi i Rigsmønt til Brug ved Stempelberegningen forholdes der i Overensstemmelse med Loven af 19de Februar 1861 § 21 a.“ Den nævnte § 21 a bestemmer først, at der i alle Doku-

menter skal anføres deres Værdi i Rigsmønt. Dette kan nu dog selvfølgelig ikke ske i de heromhandlede Dokumenter, men for dette Tilfælde har Paragrafen dernæst en anden Bestemmelse, nemlig at der skal gives Dokumentet en Paategning om dets Værdi, ligesom Finantsministeren derhos, naar han finder Anledning dertil, har at bekendtgjøre en Kurs i saa Henseende. Hvis nu den anførte Bestemmelse bliver staaende i Lovforslagets § 4, vil det altsaa, saavidt jeg ser, være fornødent at give alle slige fremmede Obligationer en Paategning om deres Værdi. Men jeg anser imidlertid enhveromhelst Paategning paa Værdipapirer, selv om det kun er en Ansættelse af den i Danst Rigsmønt, for uheldigt. Det er nemlig ganske vist, at man hverken her eller andetsteds holder af Obligationer, der paa en eller anden Maade ere makulerede. Jeg tror derfor, at det vilde være heldigst, at man indsætter en Bestemmelse i Lovforslaget om, at Obligationerne kun skulle stemples efter den Kurs, som bliver bekendtgjort af Finantsministeren paa de forskellige Møntsorter, hvorpaa de paagældende Papirer lyde. — Der kan unegtelig ved, at en saadan Kurs skal bestemmes af Finantsministeren, ske Ting, som kunne være noget underligt. Jeg skal saaledes, for at oplyse det høie Thing om, hvad der vil kunne ske, blot fremhæve et Papir, som jeg vel ikke vil sige er meget almindeligt her i Landet, men hvoraf der dog er et ikke ringe Antal, nemlig de russiske Præmieobligationer. De have en Størrelse af 100 Rubler. Jeg skal ikke tale om den Kurs, hvori de staa, thi de skulle jo kun stemples efter deres Paalydende, og den paalydende Værdi er, som sagt, 100 Rubler. En Solvrubel har jo nu en Værdi af 7 Mk. og nogle Skilling, og den Værdi, hvorefter de skulle stemples, bliver altsaa ca. 120 Rd. De ville selvfølgelig blive at stemple efter det Trin i Stempelovens Skala, der omfatter Dokumenter paa indtil 125 Rd., og ville saaledes koste 80 p. i Stempelafgift; men nu er der ved disse Obligationer den Forunderlighed eller, om ikke Forunderlighed, dog den Coutume, at der f. Ex. i Hamborg er en fast Kurs paa dem. De betales der efter en Kurs af 2 Mk. 4 p.